

Haandmænge, hvorunder Blod og Hjernemasse sprøjtede til alle Sider.

Størsteparten af de indbrydende Fjender tumlede tilbage i Voldgraven som Lig. Resten afvæbnedes og dreves ned i Skansen som Fanger. Søren havde faaet fat i Struben paa en Fanebærer, der havde plantet det slesvig-holstenske Flag paa Voldkronen og forsvaret det med sin Sabel. Søren havde afbødet hans Hug med sit Gevær og kastet sig over ham. Nu kom han slæbende med den halvkvalte Mand i Favnen som en Bjørn, der bærer sit Bytte bort; og da man fik Øje paa den erobrede Fane, som han førte med sig under den ene Arm, hilstes han med Hurraraab.

Imidlertid havde de efterfølgende Stormkolonner kastet sig plat ned paa Marken foran Skansen. Den uophørlige Plaskregn af Geværkugler og Kardæsker tilligemed Synet af de faldne Kammeraters Lig havde taget Modet fra dem. Officererne bandte og brugte Klingen. Trommerne rørtes, og Musikken, der fulgte med i Bagtroppen, spillede opildnende Melodier. Men Mandskabet blev liggende og lod sig ikke længer drive frem.

Fjenden havde ikke bedre Held foran de andre Værker, der skulde være taget. Efter fem Timers Kamp blev der blæst Retræte. Byens Erobring maatte for den Gang opgives.

Som Kongens Tak for Sejren uddeltes der nogen Tid efter en Række Dekorationer, deriblandt ogsaa et Par Dannebrogskors til Menige. Søren blev af Bataillonchefen indstillet til denne sjældne Udmærkelse, og nogle Dage før Uddelingen forlød det, at han var bleven en af de udvalgte.

Søren tog mod sine Kammeraters Lykønskninger med et forsorent „Gaa ad Helvede til!“ Men den Nat laa han og svedte i Halmen og kunde ikke sove for Sindsbevægelse og Spænding. Det var mest sine Forældre, han tænkte paa, allermest paa sin Mor, som han havde voldt saa megen Skuffelse og Sorg. Nu skulde han igen se hendes gode Øjne smile, naar han kom hjem med Sølvkorset paa sin Frakke.

Saa en Dag stod Brigaden opstillet i Linjeformering og ventede paa Generalen, der i Kongens Navn skulde fæste Hæders-